

เทศน์เช้า วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจนะ ตั้งใจฟังธรรม.. บางทีเขาว่านะ เขาก็บอกว่าเราพูดแรงมาก วันนี้เราพูดแรง พูด เข้มขึ้น.. มันก็ต้องเป็นอย่างนั้นนะ เพราะเราต้องสะเทือนใจใจ ถ้าเราสะเทือนใจนะ มันสะเทือนใจแล้วมันมีการเปลี่ยนแปลง ธรรมะนี้ให้เรามีการเปลี่ยนแปลง คุณคุณกาลสิ คุณคุณกาลมัน เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา แต่คุณคุณกาลนะเราอยู่ข้างนอก แต่ความรู้สึกของเราละ ถ้ามันมีการเปลี่ยนแปลงนะ

เวลาครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติ เพราะเราเห็นเองนะ ไฟสุมขอน ไฟสุมขอนมัน ไม่ไหม้ นะ ไฟป่ามันไหม้ลามไปมาก แต่ไฟสุมขอนนะ.. ไฟสุมขอนเป็นตัวเหตุให้เกิดไฟป่า เพราะอะไร เพราะสะเทือนไฟมันปลิวไป ไฟสุมขอนในหัวใจ หัวใจเรากิเลสมันสุมขอนอยู่ มันเผา ลนอยู่ แต่เราไม่รู้ ไฟเย็นนะ ไฟเย็นมันเสียบอยู่ มันเผาขึ้นมามันเจ็บปวดนะ แต่เราเห็นแต่ไฟที่ มันเผาอยู่ข้างนอก นี่เราเห็นแต่คนอื่นทำความผิด เห็นแต่สังคมเป็นความไม่พอใจของเรา แต่เรา ไม่เห็นตัวเราเองนะ

ธรรมะเวลามันสะเทือนเรา เราฟังมา “ว่าคนนั่น ว่าคนนี่” ผลักออกหมดเลย เวลาอาหาร เวลาสมบัติ เราอยากได้ทั้งนั้นนะ แต่เวลาเป็นธรรมขึ้นมาเราผลักออกหมด เราไม่ย้อนกลับมาที่ ตัวเรา เห็นไหม มันถึงต้องเข้มขึ้นเพื่อให้กระเทือนถึงหัวใจ ถ้าสะเทือนหัวใจ เรารู้สึกตัว คนเรา ถ้ารู้สึกตัวมันมีการเปลี่ยนแปลงนะ ถ้าไม่รู้สึกตัวนี่เอาอะไรเปลี่ยนแปลง? เราไม่รู้สึกตัวเราเอง เลย เราจะผลักออกตลอด เราจะไม่มีความคิดอะไรเลย เราจะไม่มีความคิดอะไรตกค้างในหัวใจเรา เลย มันจะไม่มีอะไรเลยหรือ? มันมีสิ! เพราะมันมีอยู่แล้ว ไม่มีเราจะมาเกิดทำไม

สิ่งที่มาเกิดนี่นะ อะไรมันพาเกิด แต่สิ่งที่มาเกิดอวิชชามันพาเกิด อวิชชามันอยู่ที่ไหน? เวลาหาจิตๆ กันนะนะ ประพฤติปฏิบัติกันจะหาธรรมะๆ มันเป็นอาการของใจ เป็นความคิด

หมคนะ มันเป็นความคิดที่ไร้เดียงสามาก เวลาเราเห็นเด็กไร้เดียงสา ความไร้เดียงสาของเด็กมันเป็นสิ่งที่น่ารัก แต่ความไร้เดียงสาของเราในเรื่องของกรรมนะ แต่ในเรื่องกิเลสมันแก้กล้ำมากในเรื่องของกิเลส ในเรื่องของต้นหาความทะยานอยาก ในเรื่องของการเอารัดเอาเปรียบตัวเอง เอารัดเอาเปรียบตัวเองเพราะอะไร เพราะทำให้เราไม่ย้อนทวนกระแสเข้ามาเห็นตัวของเรา ไปเห็นแต่ผลประโยชน์ไง ผลประโยชน์ มันว่าเป็นผลประโยชน์นะ นี่กิเลส คู่มันแก้กล้ำ มันว่ามันเป็นประโยชน์ของมัน

สิ่งใดที่สมความปรารถนานั้นเป็นความพอใจทั้งหมด สิ่งที่สมความปรารถนานะ แล้วมันสมความปรารถนาจริงไหม มันไม่มีอะไรสมความปรารถนาเลย สิ่งนี้มันเป็นเครื่องอาศัย ปัจจัยเครื่องอาศัย ไม่ใช่ความจริง ปัจจัยเครื่องอาศัย ชีวิตนี่นะ จิตนี่เป็นความจริง เวลาเกิดมา ปฏิสนธิจิตเกิดมาเป็นมนุษย์นี่เป็นความจริง มันเป็นความจริงอันหนึ่งในหัวใจของเรา

แต่เวลาเราเกิดเป็นมนุษย์มันชั่วคราว วาระ! วาระของการเป็นมนุษย์ วาระของการเป็นเทวดา วาระของการเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม วาระที่มันเกิดมานี้ สิ่งนี้มันชั่วคราว แต่มันมีหัวใจที่มาจาก ถ้าไม่มีตัวใจมาเกิด มันเกิดวาระ.. เราได้สถานะอะไรขึ้นมา? เราได้ใช้ไหม จิตก็เหมือนกัน จิตได้เป็นวาระของมนุษย์

มนุษย์เป็นผู้ที่มีอิสรภาพ ทำดีก็ได้ ทำชั่วก็ได้ เป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เขาเสวยสุขของเขาเป็นทิพย์สมบัติ แต่เทวดาที่ว่าเขาเป็นมิจฉาทิฎฐิก็มี พอเป็นมิจฉาทิฎฐิก็มี เราได้พบเทวดา ได้พบเป็นสิ่งที่เป็ทิพย์ เป็นทิพย์นี่มันปรารถนาเอาได้หมด ปรารถนาเอาตามแต่บุญกุศลสร้างมา ใครได้แสงสว่าง ความเป็นสมบัติของใครได้มากได้น้อย แต่มันได้เหมือนกันหมด ได้เหมือนกันหมดเพราะอะไร เพราะมันเป็นทิพย์ใช้ใหม่ แต่หัวใจเป็นมิจฉาทิฎฐิ มันไม่เห็นคุณสมบัติอันนั้น

แต่ถ้าหัวใจเป็นสัมมาทิฎฐิ เทวดา อินทร์ พรหม มาพึ่งเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่เขาได้ทิพย์มาแล้วเขาไม่เพลินกับทิพย์สมบัตินั้น แต่ของเรา สมบัติของเราเป็นทิพย์ใหม่? สมบัติเราเป็นกระดาษ! ของเราเป็นกระดาษ เป็นแร่ธาตุ.. เราใช้สอยไปเพราะอะไร ใช้สอยเพราะว่ามันยังมีค่าในสมมุติอยู่ สิ่งนี้ก็เป็นประโยชน์ได้ ถ้าเขาเลิกใช้ละ

มีค่าสมมุติอีก คุณติ อวด มันจะมีอะไรขึ้นมา ทำไมเพชรนิลจินดา มันมีประโยชน์? เพราะของมันมีน้อยใช้ใหม่ แร่ธาตุมีน้อยจะมีคุณค่า แร่ธาตุมีมากมีคุณค่า.. ความดีในหัวใจเรามันมีน้อย มันมีแต่ความทุกข์ความกังวลในหัวใจมาก สิ่งที่มีมากไม่เป็นประโยชน์ สิ่งที่มีน้อย.. มีน้อยเราต้องสร้าง มีน้อย เราต้องสะสมขึ้นมา เราทำของเราขึ้นมา

มันจะรุนแรงขนาดไหน ธรรมะนี้มันต้องสะท้อนหัวใจ เพราะมันสะท้อนใจ มันรุนแรง ถ้าไม่สะท้อนใจมันไม่รุนแรงหรอก คุณติ พายุมันพัดขึ้นมา เราไม่ได้ประโยชน์กับมัน มันรุนแรงไหม? ลมพัดเอื่อยๆ มา เรามีความร่มเย็นเป็นสุข เห็นไหม มันมีเย็นของเรา นี่ก็เหมือนกัน ธรรมะที่มันสะท้อนหัวใจของเรา ถ้ามันสะท้อนหัวใจของเรา นี่ไง มันเป็นคุณประโยชน์กับเรา แต่เราไม่เห็น มันสะท้อนใจเรา มันผลักไส กิเลสมันผลักไส

เราจะต้องเข้มแข็ง เข้มแข็งเพราะอะไร พ่อแม่คนนะ สั่งสอนลูก นี่พ่อแม่คนหนึ่ง พ่อแม่คนหนึ่ง คนหนึ่งเอาใจลูก คนหนึ่งพยายามจะสอนลูกให้เป็นคนดี ลูกมันจะชอบใคร? มันก็ชอบคนเอาใจมันเป็นธรรมดา

นี่ก็เหมือนกัน เราฟังธรรมะๆ.. ธรรมะนี้ปลอบประโลมกัน มันเป็นธรรมะประโลมโลก! มันเป็นนิยายธรรมนะ! มันเป็นเรื่องการคาดการณื มันไม่เป็นความจริง! ถ้ามันเป็นความจริงต้องทิ่มเข้ามาที่ใจเรานี้สิ ธรรมะมันต้องเปลี่ยนแปลงได้สิ เปลี่ยนแปลงความรู้สึก เปลี่ยนแปลงหัวใจของเรา เปลี่ยนแปลงความคิดของเราให้ได้ ถ้าเปลี่ยนความคิดของเราเห็นใหม่ ความคิดที่มันเปลี่ยนแปลงขึ้นมา..

เวลาเราทำอะไร คนเอาอะไรไปทำงาน? มือทั้งนั้นนะ มือไปทำงาน มือใครเป็นคนสั่งมัน ถ้าความคิดไม่สั่ง เอาอะไรไปสั่งมัน แล้วความคิดมันเกิดมาจากไหน? ความคิดมันเกิดจากอวิชชา เกิดจากภวาสวะ เกิดจากภพ ภพที่มันพาอวิชชาที่พาเกิดอยู่นี้ อวิชชาพาเกิด เราจะทำอย่างไรจะเข้าไปถึงวิชชานั้น? เข้าไปทำให้มันเป็นวิชาขึ้นมา เห็นไหม วิชา

“ธรรมะ” กับ “อธรรม”

สิ่งที่เป็น “อธรรม” อธรรมมันเกิดขึ้นมาโดยธรรมชาติของมัน

“ธรรมะ” เราต้องสร้างขึ้นมา เราต้องหาของเราขึ้นมา

นี่มันเข้มข้น เข้มข้นดี! เข้มข้นเพราะมันจะสะท้อนกิเลสไง!

“จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง” ธรรมะที่ออกมาจากใจนะ ไม่ใช่ธรรมะออกจากความจำ ถ้าธรรมะออกมาจากความจำ มันมีความเกรงอกเกรงใจ มันกลัว มันต้องลुบหน้าปะจมูก กิเลส ลุบหน้าปะจมูกทั้งหมด มันไม่กล้า มันไม่เป็นความจริง

แต่ถ้าสำหรับเรานะ สำหรับผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เมื่อเห็นความจริงขึ้นมาเนะ.. ความจริงนี้ มันได้มาอย่างไร? ทุกคนอยากได้ความจริงใช่ไหม แล้วเราเอาความจริงมาเสนอเขา เขาไม่พอใจ มันก็เรื่องของเขา กรรมของสัตว์นะ!

“กรรมของสัตว์.. กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน”.. ความพอใจ ความเห็นของสัตว์ จิตนิสัยของสัตว์ไม่เหมือนกัน ของสัตว์ เห็นใหม่ คนหนึ่งฟังเป็นคุณงามความดี คนหนึ่งฟัง แล้วมันสะท้อนหัวใจ คนหนึ่งฟังแล้วผลักไส คนหนึ่งฟังแล้วไม่รับผิชอบสิ่งใดๆ เลย สิ่งนี้วิฤติภาวะของจิต วิฤติภาวะของจิตนี้ถ้าวิฤติภาวะของมันเจริญขึ้นมา จะเติบโตขึ้นมาเนะ มันเห็นคุณค่าหมดคนะ มันเห็นคุณค่า

เราเป็นเด็ก เรามีความรู้สึกอย่างหนึ่ง นี่สรรพสิ่งในโลกนี้ โลกนี้เป็นของเราเลย เด็กมันจินตนาการได้ร้อยแปดพันเก้า พอโตขึ้นมามันเป็นความจริงใหม่ละ วิทยาศาสตร์มันเข้ามาพิสูจน์แล้ว นี่มันไม่เป็นตามวิทยาศาสตร์ สิ่งนี้ไม่เป็นวิทยาศาสตร์ ต้องถือตามวิทยาศาสตร์ ตามทฤษฎีเราศึกษามา พอโตขึ้นมาเนะ วิทยาศาสตร์แล้วมันยังมีตัวแปร นี่พอเราแก่เฒ่าขึ้นมาสิ่งต่างๆ เราเข้าใจ วิฤติภาวะของใจมันพัฒนาการของมันขึ้นไป ถึงที่สุดก็คอดกนะ มันถึงที่สุดเราจะต้องตายเป็นธรรมดา เห็นไหม วาระที่ได้มา สิ่งที่ได้มามันเป็นสมมุติ แต่มันมีตัวใจตัวหนึ่งนี้สำคัญมาก

สถานะของมนุษย์ยังมีลมหายใจเข้าและลมหายใจออก.. คนทำดีนะ ทำดีขนาดไหน พอสิ้นลมหายใจมันก็เสวยสุขของมัน มันไปตามความดีของมัน “สุคติ” ในเมื่อสุคติเนะ เราทำของเรา เราพร้อมแล้วเราจะไปไหนละ ความพร้อมของเรามันมีอยู่ใช่ไหม เราพร้อมแล้ว แต่มันไม่ใช่สุคติ เห็นไหม หัวใจมันเร่าร้อน มันเหมือนกับของหนัก ของหนักมันจะไปไหนมันก็ตกต่ำ ความตกต่ำอันนั้นใครจะปฏิเสธ-ไม่ปฏิเสธ เป็นเรื่องของการปฏิเสธนะ ความจริงเป็นความจริงนะ ถ้าเป็นความจริง.. นี่ธรรมะ!

ธรรมะคือสังขาร! เราจะศึกษาธรรมะ เราศึกษาสังขาร.. ฟังธรรม! ฟังธรรมก็ออกมาจากใจที่เป็นธรรม ถ้าไม่ออกมาจากใจที่เป็นธรรมนะ มันจืดจืด มันเป็นนิยายธรรมะ มันเป็นนิยายนะ อนุโลม-ปฏิโลมกันนะ แล้วมันไม่มีคุณค่าไง

“หวานเป็นลม ขมเป็นยา” “หวาน” กินเข้าไปในร่างกาย แต่ถ้า “ขม” บอระเพ็ดต่างๆ มันให้ประโยชน์กับร่างกายนะ นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่มีการกระทำนะ เห็นไหม “..ขมเป็นยา” การกระทำของเรา เรานั่งสมาธิภาวนา มันต้องลงทุนลงแรงไหม มันต้องลงทุนลงแรงทั้งนั้นนะ สิ่งใดต้องลงทุนลงแรง มันต้องมีการกระทำมา

“ความเพียรชอบ” ถ้าไม่มีความเพียรชอบ ความเพียร ความวิริยะอุตสาหะ แต่เรามันมักง่ายกันไง นี่ “ธรรมะคือความว่าง ธรรมะคือความสบาย”...มันจะว่างต่อเมื่อเราทำงานเสร็จนะ เราทำงานเสร็จแล้ว งานเราเสร็จเรียบร้อยแล้วมันเป็นความว่างไหม งานเราไม่ได้ทำอะไรเลย ของกองอยู่เต็มหน้า เราก็นั่งมองมันแล้วบอก “เป็นความว่าง” มันจะว่างได้อย่างไร ของเราไม่ได้ทำ

แต่ถ้าเราทำเสร็จกระบวนการแล้วมันว่างไหม แล้วมันสบายใจไหม นี่ก็เหมือนกัน จิตใจของเรา เราได้บำรุงรักษาไหม ถ้าบำรุงรักษาขึ้นมา เราจะให้มันเติบโตไหม? “หน่อของพุทธะนะ” หน่อพุทธะมันเกิดมาจากไหน หน่อพุทธะนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาจะปรินิพพาน สั่งพระอานนท์ไว้เลย “อานนท์ เธอบอกเขาเถิด บอกบริษัท ๔ ที่มาเคารพบูชา...” เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน เอาดอกไม้ธูปเทียนไปบูชา “บอกเขาเถิด บอกให้ปฏิบัติบูชาเราเถิด! ปฏิบัติบูชาอย่าได้บูชาเราด้วยอามิสบูชาเลย”

นี่เหมือนกัน เราเป็นอามิส สิ่งที่เกิดขึ้นมา อามิสเพราะอะไร อามิสเพราะเราเกิดมาเป็นมนุษย์ใช่ไหม เรามีปัจจัยเครื่องอาศัย.. ภิกษุผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร ก็ต้องดำรงชีวิตเหมือนกัน เราเสียสละทานเพื่อการดำรงชีวิต ภิกษุเลี้ยงชีพด้วยปัสถ์แข่ง.. บิณฑบาตมา นี่ภัตตาหารตามมา เราตักอาหารใส่บาตร แล้วเรานั่งสมาธิภาวนา ถ้าจิตสงบนะ บุญนี้มหาศาล

บุญขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีอยู่ ๒ คราว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดไว้ในพระไตรปิฎก “คราวหนึ่ง นางสุชาดาถวายอาหารเรา เราถึงซึ่งกิเลสนิพพาน กับอีกคราวหนึ่ง นายจุนทะ ช่างทอง ถวายอาหารเราเป็นมือสุดท้าย.. ถึงซึ่งขันธนิพพาน”

“กิเลสนิพพาน” คือกิเลสมันขาดไปจากใจ.. สอุปาทิเสสนิพพาน พระอรหันต์ที่ยังมีชีวิตอยู่

“ขันธนิพพาน” ขันธ ๕ ความคิด ธาตุ ๔ และ ขันธ ๕...นิพพานได้อย่างไร? มันนิพพานไม่ได้หรอก มันเป็นธาตุ เป็นวัตถุ มันนิพพานได้อย่างไร มันไม่มีชีวิตนะ แต่จิตใจที่มันเป็นพระอรหันต์แล้วมันสละทิ้งอีกทีหนึ่ง

สอุปาทิเสสนิพพานคือจิตที่เป็นพระอรหันต์แล้ว แต่มันมีความคิด ความคิดที่สะอาด มีร่างกายที่ยังเคลื่อนไหวอยู่เพื่อจะสืบทอด สืบทอดธรรมะเพื่อกระจายธรรมะให้กับอนุชนรุ่นหลังเขาได้รับรสอันนั้น ถึงที่สุดแล้วหมดอายุขัย ทิ้งมัน! ทิ้งสิ่งนี้ไป เห็นไหม

“บุญในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีอยู่ ๒ คราว คราวหนึ่ง นางสุชาดาถวายอาหารเรา เราได้น้ำอาหารของนางสุชาดาแล้วถึงซึ่งกิเลสนิพพาน อีกคราวหนึ่ง นายจุนทะถวายอาหารเป็นมือสุดท้าย..”

นี่ก็เหมือนกัน เราชวนขวยมา เราแสวงหามา แล้วเรามาทำบุญกุศล พระได้ฉันของเราแล้ว นี่ดำรงชีวิต นี่สืบทอด...ชีวิตนี่คืออะไร? ชีวิตนี่คือพลังงาน คือไออุ่น ไออุ่นตั้งอยู่บนอะไร? ไออุ่นตั้งอยู่บนกาลเวลามันสืบทอดไปเป็นชีวิต นี่เหมือนกัน การขบการฉันท การปัจจัยเครื่องอาศัยเพื่ออะไร? เพื่อดำรงชีวิต

ชีวิตนี้เป็นอะไร? ชีวิตนี้เป็นอริยทรัพย์ เป็นมนุษย์สมบัติ

แล้วถ้าเกิดจิตสงบเข้ามาละ สิ่งที่สงบเข้ามา.. นี้คุณธรรมมันเกิดขึ้นมาจากพลังงานอันนั้นนะ

ชีวิตนี่คืออะไร? ชีวิตนี่คืออะไร? เราก็มองกันไป ชีวิตนี่คือมนุษย์ กี่ว่กันไปในะ

ชีวิตคือตัวจิต จิตมันยังมีอยู่.. มนุษย์สมบัติมันสำคัญตรงนี้มาก ถ้าพลังงานตัวนี้เคลื่อนออกไปจากใจ คือตาย! เราว่าตาย! แต่ถ้าเป็นสอุปาทิเสสนิพพาน ก็เลยมันตายไปจากจิตแล้วอะไรมันตาย? มันไม่มีสมมุติแล้ว มันหนึ่ง ไม่มีสอง.. หนึ่งเดียว เกิดกับตาย สุขกับทุกข์ มีดคู่กับสว่าง โลกนี้เป็นของคู่หมด

แต่เวลามันหนึ่งเดียว พลังงานมันหนึ่งเดียวไม่ได้ พลังงานมีนามรูป มันมีพลังงาน มีขั้วไส มันต้องเกิดอีก เพราะมันเป็นตัวภพ มันมีพลังงานของมัน แต่พลังงานที่ไม่เกิดเป็นอย่างไร? มันอยู่ที่ไหน? เราหาจากที่ไหน?

ธรรมะไง ถ้าเราไม่แรง เราไม่ให้กระเทือนมัน "ไม่มีความตั้งใจมัน แล้วมันจะรู้ตัวได้อย่างไร? มันไม่รู้ตัวหรอก.. พ่อแม่ ลูกเรานี้รักมาก จะรักเกินไป..

รัก.. แต่ต้องให้มันทำงาน

รัก.. แต่ต้องให้มีประสบการณ์

รัก.. แต่ต้องให้มันออกแสวงหา

รัก.. แต่ต้องให้มันรู้จักดำรงชีวิตของมันให้ได้

ไม่ใช่รักแล้วเราจะถนอมเกินไปไม่ได้.. ครูบาอาจารย์ เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลยนะ "เวลาลูกศิษย์ของเรา เราจะไม่ถนอม เราจะเหยียบจะยำเหมือนกับนายช่างปั้นหม้อ ปั้นโอ่ง ปั้นไห" เขาต้องนวดดินของเขา เขาต้องย่ำดินของเขา เพื่อจะขึ้นรูปเป็นหม้อเป็นไห..

เราจะรักลูกของเราหรือเราจะรักลูกศิษย์ของเรา เราก็รักแบบดินที่เราจะปั้นหม้อ เราต้องทำให้ดี ไม่ให้มีสิ่งใดๆ ที่มันทำแล้วมันจะร้าว มันจะไม่เป็นประโยชน์ขึ้นมา เห็นไหม นี่รักแบบพ่อแม่ครูจารย์ รักแบบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า รักเพื่อประโยชน์ไง รักเพื่อให้เขาได้ประโยชน์ของเขา ความเมตตากรุณา

ที่ไหนมีรัก ที่นั่นมีทุกข์ นี่รักเพราะผูกพัน แต่นี่มันกรรมของสัตว์นะ เราเมตตา เราได้ทำหน้าที่ เห็นไหม พ่อแม่ทำหน้าที่สุดความสามารถแล้ว “กรรมของสัตว์” ประสบความสำเร็จก็ได้ กรรมของเขามีมานะ

ในพระไตรปิฎกนะ มันมีขอรานทุกตะเชิญใจ ทุกตะเชิญใจขอรานนี้ก็ทุกข์อยู่แล้วนะ มีกรรมก็ พอมีกรรมก็ขึ้นมา พอไปขอรานนี้ไม่ได้กินเลย แล้วพอกลอดลูกออกมานะ ถ้าเอาลูกไปขอรานด้วยก็ไม่ได้ ต้องเอาลูกวางไว้ ไปขอรานกลับมาจะมาเจอจางันได้ เห็นไหม นี่เวลาลูกมันทุกข์ เวลากรรมของสัตว์มันมานี่ทำให้เราทุกข์ยากไปด้วย

แต่อภิชาติบุตร ถ้าอภิชาติบุตรขึ้นมา เราเกิดขึ้นมา.. เราอย่าไปคิดนะ อย่าไปมองว่าใครเป็นใครในครอบครัว คือกรรมของสัตว์ โลกนี้มันมีมา เราจะต้องมีเมตตาเหมือนกันหมด ลูกทุกคนก็เหมือนกันหมด แต่นิสัยใจคอไม่เหมือนกัน เพราะพ่อแม่ตัดลูกไม่ได้หรือ แต่ลูกตัดพ่อแม่ได้ พ่อแม่ตัดลูกไม่ได้นะ เพราะว่าหัวใจมันตัดขาดไม่ได้ อาลัยอาวรณ์มันมีอยู่โดยธรรมชาติของมัน มีโดยธรรมชาติของมัน สายบุญสายกรรมมันมีธรรมชาติของมัน

แต่เวลาประพฤติปฏิบัติ มันต้องทำอะไรหมด กิเลสอันละเอียดตัวสุดท้ายคือตัวอาลัยอาวรณ์ กิเลสอย่างหยาบๆ ความหลงผิดในกาย สักกายทิฐิ แล้วกิเลสเห็นธาตุขั้นเป็นของเรา เห็นไหม แล้วกิเลสถึงกามราคะนี่อนาคามี ทำลายหมดเลย ความรู้สึก ความคิดทั้งหมดเลย.. นี่กามราคะมี มีเพราะอะไร? มีเพราะมันพอใจในตัวมันเอง มีเรา เราถึงรักเขา เพราะมีเรา เห็นไหม ทำลายทุกอย่าง ทำลายข้อมูลในหัวใจทั้งหมด ทำลายโปรแกรมคอมพิวเตอร์ทั้งหมดเลย แต่ตัวคอมพิวเตอร์มันยังมีอยู่ ตัวพลังงานยังมีอยู่ นี่ใจ ตัวอาลัยอาวรณ์ยังมีอยู่

“ไม่มีสิ่งใดเลย” แต่มันมีของมันอยู่ ทำลายถึงตัวนั้นสิ้นไป กระบวนการของมันเห็นไหม นี่สิ่งนี้เป็นกรรม มันต้องชัดเจน เราถึงจะได้คัดเลือก แล้วเราจะพึงธรรมให้สะท้อนหัวใจของเรา สะท้อนหัวใจของเราคือกิเลส กิเลสเป็นเรา ทุกอย่างเป็นเรา เราทำอะไรไม่ได้เลย.. กิเลสไม่ใช่เรา มันอาศัยหัวใจของเราอยู่ แต่เวลาเรามีธรรมะ นี่สลัดมันออก.. สลัดมันออก.. แต่ถ้าเราไปทะนุถนอมมัน เราจะสลัดมันไม่ได้

นี่จะรุนแรง จะเข้มข้น มันก็อยู่ที่การกระทำ จะรุนแรง จะเข้มข้น มันก็เป็นผลประโยชน์กับเรา นี่ฝนตกฟ้าร้องมันตกมาก แต่น้ำนั้นจะเป็นความชุ่มชื้นกับแผ่นดินนะ ธรรมะเวลาสาดกระจายมา มันจะเข้าถึงหัวใจเรา ถ้าเราเห็นประโยชน์แล้วเราเก็บเพื่อประโยชน์ของเรา เอวัง